La justícia és cega

written by Josep Maria Loperena | 23 de juny de 2020

Són molts els que creuen que la justícia és cega i imparcial. Altres afirmen que és «lenta però segura», una expressió freqüent per justificar el seu inacabable recorregut. Però són molts els que pensen que és la institució més corrupta de l'Estat. I això no és just, perquè no tots els jutges –sobretot els que no porten cotxe oficial– procedeixen amb mala fe. Són els magistrats que controlen la cúpula judicial els que, comandats pels poders fàctics –la ultradreta, l'església, la guàrdia civil, el capital i la banca–, s'han convertit en legistes sense sobirania de pensament i discerniment. L'Audiència Nacional i el Tribunal Suprem són els que tallen el bacallà.

El jutge de carrer està permanentment atrafegat. Ha d'investigar 6.000 sumaris i dictar 700 veredictes a l'any. Això suposa dedicar tan sols deu minuts a cada litigi. Respecte al Suprem, la cosa canvia. Quan Rajoy va transferir les seves funcions, renunciant al dret propi, es va confirmar la falta de separació de poders. La manca d'objectivitat i el despotisme totalitari dels responsables del judici del procés, va ser idèntica a la dels que governaven l'Estat espanyol durant el franquisme. Llavors, els seus dirigents anteposaven la repressió i la força de l'exèrcit a la llibertat i la democràcia.

El poble ras no entén que els jutges dictin resolucions contradients fonamentades en la disparitat ideològica de cadascú. La justícia, ni és cega ni és imparcial. La llei atorga als magistrats plena autonomia per decidir. Un exemple de sectarisme jurídic és la denúncia que VOX ha formulat contra José Manuel Franco, delegat del govern de Madrid, per prevaricació, per haver permès la manifestació del Dia Internacional de la Dona. La jutgessa ultraconservadora, Rodríguez-Medel, no va arxivar la causa tal com li demanava la

Fiscalia. Una decisió que es va haver d'empassar d'un cop. El líder dels socialistes madrilenys no va cometre cap delicte.

Un altre cas d'imparcialitat, és el sumari obert pel jutge Francisco Miralles de Barcelona, per investigar els agents de la Policia Nacional que van apallissar tres-cents ciutadans, de tota mena i condició, l'1-O. Actualment, quasi quaranta jutjats de tota Catalunya tramiten denúncies contra les forces de seguretat per presumptes agressions i danys durant aquell dia. Però els esdeveniments més aberrants de despotisme judiciari són els referents a CiU. Mentre els Pujol campegen amb els seus furs per Queralbs i Barcelona davant l'atònita mirada dels veïns, el jutge José de la Mata ha prorrogat un any la instrucció del «Cas del 3%» sobre el pagament de comissions a CDC.

Per últim, em referiré a Fèlix Millet, premiat amb la Creu de Sant Jordi, que, sent director del Palau de la Música, va aconseguir rampinyar quasi cinquanta mil milions d'euros. Ho va fer mitjançant falses transaccions, apropiacions indegudes, contractacions d'obres inexistents i cobrant xecs al portador que es feia ell mateix. El jutge Juli Solaç, un home d'ordre lleial a convergència, va portar a terme una instrucció sumarial lenta i ineficaç. Quan a la fi, l'Audiència el va condemnar a nou anys i vuit mesos de captivitat i al pagament de 4,1 milions d'euros de multa, Millet no va anar a la presó. Ara ha demanat l'indult al govern central adduint motius humanitaris. Diu que les greus malalties que pateix farien «indigna» la seva estada a presidi. Però, com el tràmit és lent, segueix passejant pels carrers de la ciutat, vell i fotut, amb una cadira de rodes esperant la mort.

Resoldre el desajust del funcionament de la justícia és el primer pas per implantar una democràcia real. S'hi ha de produir una reforma radical per prendre consciència de la realitat, canviar el sistema, repartir el treball equitativament, reformar la llei electoral, admetre llistes obertes en els comicis, separar els tres poders i reimplantar

una república lliure i independent a Catalunya. Només així es posarà el poder a la discreció dels ciutadans com a representants legítims del nostre poble.